

Kako je nastala velika zidna slika „Lovrakov mlin“?

Razgovor sa slikarom Miroslavom Sekulićem

Kada smo se vratili u školu, nakon zimskih praznika, dočekalo nas je ugodno iznenađenje. Veliki zid u središnjem dijelu škole oslikan je prizorom mlina iz Lovrakovog romana „Družba Pere Kvržice“.

Danas ćemo vam predstaviti autora ove slike.

Slikar Miroslav Sekulić „na skeli“

Molimo Vas, kažite nam nešto o sebi!

- Zovem se Miroslav Sekulić. Rođen sam u Rijeci 1976. godine. Živim i radim u Zagrebu. Završio sam ugostiteljsku školu, po zanimanju sam kuhar, a za život zarađujem slikanjem.

Kada ste se počeli baviti slikarstvom?

- Crtati sam počeo jako rano, kao klinac s četiri godine. Već kao osmogodišnjak počeo sam crtati stripove. Profesionalno se bavim slikarstvom od svoje dvadesete godine. Radio sam murale, slike, ilustracije...

Kako ste postali slikar?

- Sasvim slučajno, onako usput. Sve je počelo, kako rekoh, sa stripom, nastavio sam slikati po zidovima, a ubrzo i izlagati svoje radove. Slijedile su prve izložbe i tako je krenulo. Stigle su prve narudžbe, oslikao sam nekoliko klubova u Zagrebu, zatim je počela suradnja s muzejima. Imao sam edukativne izložbe za djecu u Prirodoslovnom i Arheološkom muzeju. Radio sam ilustracije za časopise **Zarez** i **Knjigomat**, za izdavačku kuću Alfa i Školsku knjigu. Bila mi je velika čast ilustrirati naslovnici romana Borisa Viana „*Jesen u Pekingu*“ jer sam njegov „fan“.

Koji su vam omiljeni motivi?

- Volim slikati ljude. Bitni su mi ljudi, osebnjane osobe. Često su to i nadrealni motivi. Uglavnom su na mojim slikama ljudi.

Koja vam je najdraža tehnika slikanja?

- Ne biram tehnike. Kad mi dođe inspiracija, crtam i kemijskom olovkom. Radim svim tehnikama, osim ulja. Volim raditi akril, gvaš...

Gdje ste izlagali svoje radove?

- Posvuda. Dosta sam surađivao s Francuskim institutom u Zagrebu, nekim knjižnicama, galerijama, muzejima. Izlagao sam u Kulturnom centru Dubrava, sliku ***Poklonstvo kraljeva***, 2008. godine.

Koliko ste izložbi imali do sada?

- Ne znam točno. Imao sam desetak samostalnih izložbi u Hrvatskoj i inozemstvu, a sudjelovao sam i na više skupnih izložbi. Ako se računaju i one po muzejima, mogu reći da sam surađivao s više hrvatskih muzeja, kazališta i izdavačkih kuća, radeći uglavnom murale i ilustracije. Nedavno sam imao izložbu stripa u Francuskom institutu. Bila je to skupna izložba nagrađenih stripova, u lipnju 2009. godine.

Kako i kada ste osvojili svjetsku nagradu?

- Prošle godine, 2010., na **37. međunarodnom festivalu stripa** u Angoulemeu, u Francuskoj, osvojio sam 3. nagradu u kategoriji Mladih talenata. Za nagradu se natjecalo oko 450 autora iz cijelog svijeta. Bio je to kratki strip „Čovjek koji je kupio osmijeh“. Nacrtao sam ga sa sedamnaest godina, a za natjecanje samo napravio remake.

Kako je došlo do suradnje s našom školom?

- Radio sam za Dječje kazalište Dubrava, gdje sam upoznao profesora Antuna Crljena koji je predavao likovnu kulturu u vašoj školi, a sada je u mirovini. On me je preporučio za izradu murala.

Je li to najveća slika koju ste do sad radili?

- Nije. Radio sam i veće slike, kao što je mural u Ninu, duži od dvadeset metara, koji je posvećen starohrvatskim brodovima. Olikavao sam i stropove, ali ne na ovakvoj vrsti skele. To mi je svakako jedno novo iskustvo.

Kojom ste tehnikom slikali našu školsku sliku, „Lovrakov mlin“?

- Slikao sam je zidnim bojama.

Koliko vam je vremena trebalo za taj rad?

- Planirao sam dvadeset dana, a rad sam dovršio nekoliko dana prije roka.

Kako započinjete stvarati novo djelo?

- Napravim jednostavnu skicu na papiru i onda to „preselim“ na zid.

Gdje nalazite inspiraciju?

- Uglavnom u životu običnih ljudi.

Što biste poručili učenicima naše škole, ljubiteljima likovne umjetnosti?

- Poručio bih neka puno slikaju. Neka marljivo rade i ne posustaju u tome.

Razgovarale : Domenika Knez i Sara Letica, 6.c razred

(mentorica – učiteljica Nada Mandić)